

Twitch Vlaanderen; in de ban van de sub

Dr. JavaSaurus

“One channel to rule them all, one streamer to find them, One community to bring them all, and in the fatigue bind them; In the Land of Twitch where the subathon lie.”

Ik maak geen claim om een Twitch expert te zijn, noch heb ik zelf een subathon gedaan. Ik beschrijf mijn ervaring eerder als een enthousiaste lijnrechter. Het is een raar ding. Je vertrekt s' morgens, niet enkel naar je werk maar ook naar kanjers van interessante mensen. Imagine hoe productief ik eigenlijk zou kunnen/ moeten zijn...

Twitch Vlaanderen is voor mij een FOMO-boerderij geworden. Ik wil niets missen. En dat laatste werd pas echt lastig toen de subathons kwamen. Ik heb het nooit onder stoelen of banken gestoken, ik ben er niet voor. Het neigt naar self-harm en zelfpijniging. Is het nodig? De opoffering die subathon-streamers brengen om constant content te pompen? Pure and unbridled insanity, iets wat alle subathons gemeen hebben, ondanks het feit dat ze elk op zich uniek en onvergelijkbaar zijn. Ikzelf zou het nooit kunnen. Nog steeds niet.

Maar wat ik de laatste maanden geleerd heb is dat eigenlijk het verloop van een subathon best logisch is. Tijdens een subathon is een streamer op zich maar de dirigent en wat die doet maakt niet zoveel uit, toch niet voor het publiek. Elke beslissing, elk gangpad dat bewandeld wordt, elke opvatting en manier van aanpakken zorgt downstream voor wrevel of stress. Begrip kan pas ontstaan uit kennis van zaken, en vaak komen dan ook onterechte negatieve commentaren, die niet relevant of zelfs helemaal niet van toepassing blijken.

Openheid over inkomsten bijvoorbeeld, het wordt verwacht, nee, het wordt opgedrongen. Het is niet de taak van het publiek om dit uit te pluizen, laat dat over aan de FOD-financiën en de streamers zelf. Wordt er winst gemaakt? Wat maakt het uit? Rijk kan je er in elk geval niet van worden, gezien de kosten en manuren die betrokken zijn.

Vergeet niet, wie deze uitdaging aanging kan onmogelijk gelijktijdig voldoen aan de voorwaarden van een fulltime job en wordt dus (tijdelijk) volledig afhankelijk van een fractie van een normaal loon.

In the end, het zijn hun community die het dus allemaal blijvend poweren, met nieuwe kijkers als zuurstof voor de motor. En er is maar zoveel zuurstof op de wereld, dus vroeg of laat put men uit dezelfde bron. Als kleinere streamer, mezelf inclusief, merk je dat al snel op. Voor mij is 20 viewers al een heel groot succes, maar het flowfield van kijkers is gericht naar grotere streamers en subathons. That's how it is, als er daarna nog 12 kijkers overblijven, dan weet je waar ze naartoe zijn getrokken en een schemawijziging kan dit onmogelijk corrigeren. Wat hierbij natuurlijk wel helpt is engagement. Kleine streamers uitnodigen om deel uit te maken van de ervaring via een meetup, een community game, tekenwedstrijd, een talkshow.

Het is prachtig en vol wederzijdse belangen, niet in het minst de content voor de host en de exposure voor de gasten. Dit wordt onmetelijk hard geapprecieerd. Briljant toch? Vooral gezien de aandacht die Twitch als platform extra krijgt in Vlaanderen, wat op termijn de groei net kan aanzwengelen. Het is als een bosbrand, nieuwe kijkers worden gelokt door massale hoeveelheden content, dag en nacht. Maar uiteindelijk blijven die ook wel terugkomen, ook voor andere types content, jouw content.

Zo kan een subathon dus effectief momentum behouden, dankzij een backing van een verworven community, aangevuld met interesse die extern is aangetrokken. “Vers bloed”. Maar dan is het nog steeds aan de streamer, als bestuurder, die pedal to the metal kan gaan en die via interactie met kijkers/ concullega’s de dragrace in gang trekt. En drag is er zeker, de kracht die je terug naar achter wil duwen en je wil tegenhouden...

Het ironische is dat dit sprintgedrag een antithese is van de woordspeling waarop “subathon” is gebaseerd. Het is uitermate contradictorisch, het is geen sprint, maar een marathon. Mijn eerlijkheid gebiedt mij om toe te geven dat ik dit in geen enkel geval zag goedkomen. Dat heeft waarschijnlijk met mijn leeftijd en het feit dat ik intussen al een gezin heb te maken. Een subathon dirigeren is net daarom voor mij uitgesloten, ik kan mij meer vinden in de rol van de claxon, om aandacht te vestigen dat onze baan vrij moet worden gehouden. Passief, respectvol, geschillen helpen oplossen.

En om de analogie van een motor voor te zetten, in het licht van de mensheid: Er zijn vaak onderling spanningen, er komt zand in de motor en soms gaat het hele ding dan sputteren en schudden. Onterecht, pijnlijk, maar dan zou een pitstop ook moeten kunnen. Vanzelfsprekend hoop je wel dat alles vooruit blijft stomen en je weet dat het op zich ook kan, misschien niet op volle kracht met de big energy die er initieel was,

maar het momentum draagt je verder. Tot de reservetank ook leeggeraakt is. Het evolueert van een hot-rod naar een roeiboot, gedragen op de golven van de massa mensen die erachter staan. Maar is dat het dan nog waard? Zijn we dan de streamers op handen aan het dragen, of is het een processiestoet rechtstreeks richting Burn-out City ?

Mijn slotbetoog hierover is eigenlijk dat ik mijn mening enigszins heb herzien, in de zin dat ik het plezier erin heb mogen ervaren en heb kunnen zien hoe deze streamers zijn gegroeid, hoe hun community zichzelf verder uitbouwden. Hoe wederzijds respect niet enkel werd ontvangen, maar nu ook veeleer wordt gegeven.

Maar even realistisch, ik leerde ook hoe een dagelijkse routine opduikt als vanzelfsprekend, hoe commentaren en meningen als een smerige infectie beginnen binnen te komen in het organische. Hoe de filters op relevantie vervagen, tot ze lek genoeg zijn om het hele gebeuren

te ondermijnen en de sfeer voor het minste obstakel kunnen laten smelten. Als zelfverklaarde fantasy-nerd, geef ik volgende “quote” mee. Mensen die zich aangesproken voelen zullen het vatten, en ik nodig die graag uit om het te bespreken.

“One channel to rule them all, one streamer to find them, One community to bring them all, and in fatigue bind them; In the Land of Twitch where the subathon lie.”

Ik ben geen medical doctor, maar de vermoeidheid, vooral mentaal, het is infectieus en corrumpeert... En dan vergt het hoge moed om met het hoofd omhoog, eervol en respectvol, het toneel te verlaten.

Bij de subathons, waar ik nota bene heel graag bij ben geweest, stond de streamer op het punt in een Gollum-esque wezen te veranderen, klauwend naar die subathon om hun “precious” bij zich te houden, koste wat het kost. Gelukkig slaagden ze er telkens ook in om met behulp van hun respectieve community waardig te stoppen en de welverdiende rust op te zoeken.

Ik begon met de vraag wat het nut ervan is. En ik ben eruit. Ja, subathons waren nodig. Al is het als bewijs dat we allemaal samen geactiveerd kunnen worden. Dat we allemaal samen boven jaloezie kunnen uitstijgen, boven eerste indrukken, boven ruzies, boven afgunst. Een subathon is geen must, het is een brandversneller. Enkel is het misschien ook wel eens doordacht om het bos niet helemaal plat te branden, zodat die oude eiken kunnen samen blijven bestaan met de kiemende plantjes.

JavaSaurus